

Quản Lý

“Ơn riêng Thiên Chúa đã ban, mỗi người trong anh em phải dùng mà phục vụ kẻ khác. Như vậy, anh em mới là những người khéo quản lý ân huệ thiên hình vạn trạng của Thiên Chúa.” I Phê-rô 4:10

I: Ý nghĩa của Quản Lý trong đời sống Ki-tô hữu

II: Tâm linh của Quản Lý Sâu Sắc

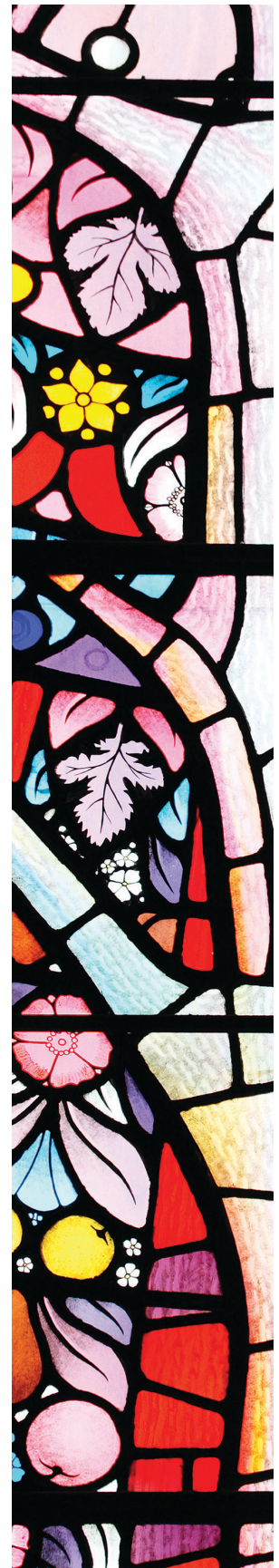
III: Lý do để tham gia vào việc Quản Lý

1. Đó là Kinh thánh
2. Đó là Hiệu quả
3. Đó là Thực tế
4. Đó là Toàn diện
5. Đề cập đến sự Nan giải của việc Tham gia
6. Đó là Liên tục
7. Đó là Chủ động

IV: Con đường phía trước

Archdiocese
of Toronto

I: Ý nghĩa của Quản Lý trong đời sống Ki-tô hữu

Người quản gia là một người đầy tớ được Chủ tín thác cho những món hàng trong một thời gian. Người quản gia sử dụng nhưng không sở hữu những món hàng này, và rồi sẽ phải trả lễ cho Chủ cách mà các món hàng này đã được chăm bón và phát triển.

Mỗi người chúng ta dành một ít thời gian trong cuộc sống, để chuẩn bị cho cuộc sống vĩnh cửu của với Thiên Chúa. Trong lúc ở đây, chúng ta nhận được tất cả từ Thiên Chúa, thậm chí là chính sự sống, và được yêu cầu tận dụng tốt những gì Thiên Chúa đã tín thác cho chúng ta. Chúng ta được Thiên Chúa gọi làm những người quản lý tốt cho những món quà của Người. Không gì lạ khi ý tưởng quản lý đóng vai trò trọng yếu như vậy trong đời sống đức tin.

Thánh Kinh thường đề cập đến tinh thần quản lý, cho dù thuật ngữ thực tế có được sử dụng hay không. Trong thực tế, các ý tưởng của tôi tớ, môn đệ, và tông đồ - rất quan trọng trong thánh thư - tất cả đều bao gồm ý tưởng quản lý. Chúng ta là những người hầu của Chúa, và sẽ được gọi để trả lễ khi Người trở lại. Người môn đệ phải trung thành với những giáo lý nhận được từ Thầy. Các sứ đồ được phái đi từ Đức Giê-su, và phải trung thành đại diện như những người quản lý sứ mệnh và sứ điệp của Người.

Kinh Thánh dạy chúng ta rằng trách nhiệm không thể tách rời quản lý. Cuối cùng chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho cách chúng ta sử dụng những gì Thiên Chúa ban cho chúng ta. Trong Lu-ca 12: 41-48, Chúa nhắc nhở rằng chúng ta giống như những người quản gia được giao trách nhiệm gia đình trong khi Chủ đi vắng. “Vậy thì ai là người quản gia trung tín, khôn ngoan, mà ông chủ sẽ đặt lên coi sóc kẻ ăn người ở, để cấp phát phân thóc gạo đúng giờ đúng lúc? Khi chủ về mà thấy đầy tớ ấy đang làm như vậy, thì thật là phúc cho anh ta.” Nhưng nếu người đầy tớ ấy lạm dụng lòng tin của chủ, nói “ “Chủ ta còn lâu mới về” và bắt đầu đánh đập tôi trai tớ gái và chè chén say sưa, chủ của tên đầy tớ ấy sẽ đến vào ngày hăn không ngờ, vào giờ hăn không biết.”

Viễn cảnh về sự trở lại của Thầy sẽ làm cho các Ki-tô hữu tràn đầy niềm vui: chúng ta chờ đợi trong niềm hy vọng hân hoan về sự xuất hiện của Đấng Cứu thế Đức Giê-su Ki-tô. Trong thời đại Tân Ước, và trong suốt những thế kỷ đầu tiên của Ki-tô giáo, các môn đệ của Đức Giê-su có một cảm giác kỳ vọng sống động, khi họ chờ đợi sự trở lại của Người. Phụng vụ của chúng ta vẫn chứa đầy các tham chiếu đến sự xuất hiện của Chúa, mặc dù chúng ta nghe về điều đó quá thường xuyên đến mức chúng ta không còn coi trọng điều đó. Nhưng Đức Giê-su sẽ đến vào ngày cánh chung, sẽ là bất cứ lúc nào, và mỗi chúng ta sẽ đứng trước Chúa vào cuối đời mình để trả lễ về sự quản lý của mình. Điều đó có thể xảy ra bất cứ lúc nào, và chúng ta cần sẵn sàng. Chỉ có việc sử dụng đúng thời gian, tài năng và kho tàng được giao phó cho chúng ta mới cho phép chúng ta có thể thanh thản và vui vẻ chờ đợi Chúa đang đến. Lặp đi lặp lại trong các Phúc Âm, chúng ta nghe về sự sắp đến của Thầy.

Trong câu chuyện dụ ngôn về quản gia nổi tiếng nhất, trong Mát-thêu 25: 14-30 (Xem thêm Lu-ca 19: 11-27), ba người đầy tớ được tín thác với số tiền lớn, và sau đó được chủ tính sổ khi ông ta trở về, trên cơ sở họ sử dụng số tiền họ đã nhận được như thế nào. Số tiền cổ được sử dụng trong truyện dụ ngôn, "tài năng", giờ đây đã trở thành thuật ngữ cho bất kỳ kỹ năng hay "ân huệ" nào mà chúng ta có trách nhiệm phát triển, cũng như những người đầy tớ được ca ngợi

trong truyện dụ ngôn. Một quản gia trung thành, hiện nay cũng như xưa kia, cần phải tận dụng tốt tài năng của mình.

Quản lý kêu gọi sự sáng tạo và dũng cảm. Mỗi người trong chúng ta đều có tiềm năng lớn, nhưng có ít điều đáng buồn hơn là nghe được ở cuối cuộc đời của một người: “người đó từng có rất nhiều tiềm năng.” Là những người quản gia tốt, chúng ta đã dự định sử dụng ân huệ Thiên Chúa ban cho có hiệu quả và sáng tạo, để biết ơn với những gì chúng ta đã nhận được, chúng ta trao lại những ân huệ của Thiên Chúa cho Người thêm sự phát triển. Nếu chúng ta thực sự có tinh thần quản lý, chúng ta sẽ không để những ân huệ của Thiên Chúa bị lãng phí, và chúng ta sẽ không ích kỷ bám lấy chúng, mà sử dụng chúng một cách hào phóng để phục vụ người khác, và vì làm thế là tôn vinh Thiên Chúa. Đó là quan điểm của việc quản lý.

Điều quan trọng là ngay sau câu chuyện dụ ngôn về các tài năng, chúng ta nghe về cuộc phán xét chung (Mát-thêu 25: 31-46), khi mọi người bị tách biệt, như chiên với dê, dựa trên cách họ đã hành động trên đời này. Chúng ta có thể sử dụng thời gian của mình trên đời này để ích kỷ, hoặc hào phóng với người khác. Các kẻ đã được chúc phúc sử dụng thời gian của họ ở đây để chăm sóc cho những người cần. Đó là sự quản lý thực sự, và chúng ta được gọi làm tương tự.

Tại một thời điểm (Mác-cô 10: 17-22) Đức Giê-su gặp một người đàn ông giàu có, anh ta muốn tìm hiểu phải làm gì để thừa hưởng cuộc sống vĩnh cửu. Đức Giê-su bảo anh ta tuân theo các điều răn, rồi nói: “Hãy đi bán những gì anh có mà cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi.” Đây là cách quản lý tốt: không bám vào hàng hóa vật chất, nhưng hào phóng chia sẻ với những người cần. Nhưng người đàn ông buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có tài sản lớn. Anh ta bị chiếm hữu bởi tài sản của anh ta, như mỗi chúng ta đều có thể bị. Xấu hổ thay.

Đức Giê-su nói về một kẻ ngốc giàu có, bị quyến rũ bởi tài sản của anh ta, anh ta xây những kho lớn hơn để lưu trữ thóc lúa của anh ta (Lu-ca 12: 13-21) và nói: “Hồn ta hỡi, mình bây giờ ê hê của cái, dư xài nhiều năm. Thôi, cứ nghỉ ngơi, cứ ăn uống vui chơi cho đã!” Nhưng Thiên Chúa bảo anh ta: “Đồ ngốc! Nội đêm nay, người ta sẽ đòi lại mạng ngươi, thì những gì ngươi sắm sẵn đó sẽ về tay ai?” Ấy kẻ nào thu tích của cải cho riêng mình, thì không giàu có với Thiên Chúa.

Đối với chúng ta, như đối với kẻ ngốc giàu có trong truyện dụ ngôn, ý nghĩ về cái chết có hiệu quả về mặt tinh thần, vì nó buộc mỗi chúng ta phải xem xét các ưu tiên của mình. Có nghĩa lý gì khi tất cả năng lượng ta dùng cho việc thu thập kho tàng, hoặc dùng thời gian và tài năng của ta cho những thứ mà cuối cùng là vô dụng? Nói một cách khôn ngoan là vào lúc chết, không ai ước muốn dành nhiều thời gian hơn ở văn phòng. Chúng ta cần nghĩ về thời điểm của cái chết, nhưng không phải đợi đến lúc đó để nhận ra điều gì là quan trọng trong cuộc sống và làm thế nào mỗi chúng ta có thể là người quản lý khôn ngoan về những gì chúng ta đã nhận được cho cuộc hành trình trần thế này. Như một ví dụ về những ưu tiên sai lạc, Đức Giê-su kể về ông nhà giàu và anh La-đa-rô (Lu-ca 16: 19-31); khi quá muộn, ông nhà giàu mới nhận ra mình nên dùng thời gian trên trần thế như thế nào. Tốt hơn là giống như ông Da-kêu (Lu-ca 19: 1-10) đã ăn năn lòng tham của mình.

Bí mật của cuộc sống là nhận ra tình trạng phụ thuộc của chúng ta vào sự quan phòng của

Thiên Chúa. Cuối cùng chúng ta không sở hữu hoặc kiểm soát được thời gian, tài năng, hoặc kho tàng mà chúng ta được Thiên Chúa ban phước trong thời gian ngắn ngủi trên trái đất này. Tất cả mọi thứ đều là ân huệ. Cuộc sống là một ân huệ.

Điều đặc biệt quan trọng là nhận ra điều này vào thời điểm mà mọi người đại dốt nghĩ rằng họ là chủ, không phải là quản gia, của chính cuộc đời họ, thậm chí đến mức nghĩ rằng họ có quyền xác định khi nào họ sẽ chết. Sự tự chủ độc hại đó là một ảo ảnh. Chúng ta là quản gia, không phải là chủ của cuộc đời chúng ta; chúng ta không có quyền lấy mạng sống của bất cứ ai, kể cả của bản thân.

Ngay cả trong những chương đầu của Kinh Thánh, chúng ta cũng tìm thấy chủ đề quản lý. Người đàn ông và đàn bà được tín thác với Vườn của Thiên Chúa. Họ có thể hưởng thụ nó, và được giao trách nhiệm với nó. Họ không sở hữu nó. Đáng buồn thay, họ muốn kiểm soát mọi thứ trong Vườn, và quên rằng họ chỉ đơn giản là quản gia của sự sáng tạo của Thiên Chúa, và vì vậy họ bị đui đi. Họ đã bị lừa dối bởi ảo tưởng về sự tự túc. Chúng ta cũng có thể dễ dàng bị lừa dối như vậy.

Điều thú vị là chúng ta thường được gọi là “người tiêu dùng.” Thật xấu hổ là chúng ta có thể bị xác định là những người chỉ đơn giản là tiêu thụ hàng hóa của trái đất. Chắc chắn, nếu sự tiêu thụ đó trở thành dấu ấn của một cuộc sống tham lam, thì chính chúng ta sẽ bị tiêu thụ và bị chiếm hữu bởi những hàng hóa mà chúng ta dùng. Khi nhìn tất cả những điều như vậy trong quan điểm thích hợp thì tốt hơn rất nhiều. Thời gian, tài năng, và kho tàng mà chúng ta tận hưởng một thời gian ngắn là những ân huệ được chấp nhận với lòng biết ơn và được sử dụng rộng rãi. Nếu chúng ta làm như vậy, thì tư thế tách rời đó cho phép chúng ta thực sự được tự do.

Khi chúng ta nỗ lực có ý thức để phát triển đầy đủ hơn tinh thần quản lý trong cộng đồng đức tin của chúng ta, mỗi chúng ta được mời duyệt xét cách chúng ta sử dụng những ân huệ phong phú mà chúng ta đã nhận được. Chúng ta chôn nó đi, hay bám lấy nó như thể chúng ta sở hữu nó, hay chúng ta cảm ơn Thiên Chúa đã ban cho và chia sẻ nó một cách hào phóng?

II: Tâm linh của Quản lý Sâu sắc

Thuật ngữ "quản lý" thường được coi là một từ mã cho "bỏ coi" hoặc "gây quỹ cho các mục đích tôn giáo." Chắc chắn, nếu chúng ta có một tinh thần biết ơn đúng đắn đối với tất cả những gì chúng ta đã nhận được từ Thiên Chúa, và quyết tâm hành động như những người ủy thác có trách nhiệm về ân huệ của Thiên Chúa (và thực tế, đó là ý nghĩa thực sự của việc quản lý), thì chúng ta sẽ được xử lý để đóng góp tài chính như các thành viên của cộng đồng Giáo hội của chúng ta, và điều này có thể liên quan đến việc bỏ coi hoặc tham gia gây quỹ.

Ngay thời Giáo hội còn sơ khai, Thánh Phao-lô rất quan tâm đến việc tổ chức quyên góp (xem I Cô-rin-tô 16: 1-4; II Cô-rin-tô 8-9; Ga-lát 2:10; Rô-ma 15: 25-28). Chúng ta không sống trong một thế giới mơ, và vì vậy công việc của Giáo hội phải được tài trợ một cách hiệu quả. Chúng ta phải trả các hóa đơn, và chăm sóc cho nhu cầu thực tế của người nghèo. Tuy nhiên, đó chỉ là một khía cạnh của quản lý, và sẽ tự giải quyết nếu các khía cạnh sâu sắc hơn (quản lý thời gian và tài năng) được nhấn mạnh.

Khi chúng ta tìm vào kinh nghiệm quản lý, điều cần thiết là chúng ta tránh bị ngăn mạch bởi sự nhấn mạnh vào khía cạnh rõ ràng nhưng hơi hợt nhạt của nó, việc chia sẻ hàng vật chất. Nếu chúng ta bắt đầu với điều đó, với việc gây quỹ cho các mục đích tông đồ, chúng ta sẽ không tiến xa được, và quản lý sẽ trở nên như một chương trình khác. Không, chúng ta chỉ có thể hài lòng với sự quản lý sâu sắc, điều đó có nghĩa là một sự chuyển đổi nội tâm sâu sắc với tư cách cá nhân và như một cộng đồng nơi chúng ta trở nên cam kết sống rộng lượng trong mọi mặt, như Phúc Âm kêu gọi chúng ta làm.

Quản lý sâu sắc bắt đầu với lòng biết ơn và kết thúc với việc chịu trách nhiệm. Quản lý đôi khi được gọi là "thái độ của lòng biết ơn". Chúng ta thừa nhận rằng tất cả mọi thứ trong cuộc sống là một ân huệ của Thiên Chúa. Chúng ta cuối cùng không sở hữu bất cứ thứ gì, nhưng được giao phó thời gian, tài năng và kho tàng để sử dụng trong một đoạn ngắn của cuộc đời này. Và vào cuối cuộc đời, chúng ta không mang theo gì, ngoại trừ cuộc sống phát sinh từ tình yêu hào phóng. Nếu mỗi chúng ta ý thức sâu sắc rằng tất cả đều là ân huệ, thì chúng ta được giải thoát khỏi sự chiếm hữu, và có thể là người quản lý tốt những gì đã được giao phó trong cuộc sống, chia sẻ rộng rãi và cuối đời trả lại tất cả cho Chúa. Giống như những người tôi tớ trong dụ ngôn, chúng ta sẽ được gọi để trả lễ cho cách mà chúng ta đã sử dụng những gì đã được tín thác cho chúng ta.

Quản lý sâu sắc có nghĩa là định thẳng các ưu tiên của chúng ta. Là các môn đệ của Đức Giê-su, chúng ta phải rõ ràng về những gì thực sự quan trọng. Thánh Inhaxiô nhà Loyola từ sớm đã khôn ngoan mời những người tham gia các "Bài tập Tâm linh" của ông để tự hỏi ai là Thầy của họ. Điều đó quyết định tất cả. Mọi truyền thống tâm linh trong Ki-tô giáo đều khẳng định rằng chúng ta làm điều này.

Trong các dòng tu Công giáo, các nữ tu, các thầy, và các linh mục sẽ tuân theo những lời khuyên truyền giáo về sự nghèo khó, khiết tịnh và vâng phục. Hầu hết các môn đệ không cam kết một cách chính thức để sống theo những lời khuyên này, và tuy vậy họ nói với tất cả chúng ta, bằng cách nhấn mạnh rằng chúng ta không phải là chủ nhân của cuộc sống của chúng ta, mà là sử dụng những gì chúng ta có để phục vụ người khác. Về cơ bản, cả ba lời khuyên đều trở về

sự nghèo khó – đức tin vào Chúa, để được người khác xử lý, không tự nhận làm chủ tình huống. Chúng ta chỉ là những quản gia, và không làm chủ. Sự nhận thức đó là giải phóng.

Có hai cách chắc chắn để khám phá ra điều gì thực sự quan trọng trong cuộc sống của ta – để khám phá Chủ của ta là ai.

Cách thứ nhất là nhìn vào cách ta tiêu tiền của mình, cách ta quản lý của cải vật chất. Ta tiêu tiền vào những gì ta cho là quan trọng. Nhìn vào báo cáo tài chính của bất kỳ tổ chức, hoặc gia đình, hoặc cá nhân, để tìm hiểu cái gì được xem là quan trọng.

Cách thứ hai, và là cách tiết lộ hơn nhiều để khám phá các ưu tiên của ta, là xem xét cách ta dùng thời gian. Cuộc sống của chúng ta được dệt bằng thời gian, và sự quản lý tài nguyên thời gian khan hiếm của ta tiết lộ những gì ta thực sự coi là quan trọng. Mỗi ngày có 24 giờ, và thời gian khi đã qua sẽ không bao giờ trở lại. Ta phải liên tục chọn cách sử dụng thời gian của mình, vì một khi khoảnh khắc này đã qua thì đó không còn là thời gian của ta nữa.

Một chủ đề tâm linh sâu sắc liên quan đến quản lý thời gian là “Bí tích của Thời khắc Hiện tại”: cuộc đời của ta được tìm thấy trong mỗi khoảnh khắc trôi qua, và ta chỉ cần dâng khoảnh khắc đó lên Thiên Chúa tuân theo ý của Người. “Triều đại Cha mau đến; ý Cha thể hiện.” Nếu ta làm như vậy, ta sẽ không bao giờ hối tiếc về quá khứ hay sợ tương lai. Đó là sự quản lý của thời gian.

Thời gian, tài năng, và kho tàng: đây là những ân huệ mà mỗi chúng ta đã tự do nhận được, và chúng ta cần sử dụng một cách có trách nhiệm trong tinh thần biết ơn. Nếu chúng ta làm điều đó, ngày qua ngày cho đến ngày chúng ta được gọi để trả lễ, thì chúng ta sẽ trải nghiệm niềm vui thanh thản của sự quản lý sâu sắc.

Trong hơn 50 năm qua, toàn bộ tâm linh và thần học về quản lý đã được khai triển tại các giáo xứ và giáo phận ở Hoa Kỳ và Canada, và đã dẫn đến một sự thay đổi sâu sắc về đời sống môn đệ trong họ. Năm 1992, các giám mục Mỹ đã ban hành một lá thư mục vụ tóm tắt các yếu tố chính của tâm nhìn quản lý được tìm thấy trong thánh thư và đức tin sống của Giáo hội: "Quản lý: Đáp lời của một Môn đệ". Bức thư này là vô giá trong việc cung cấp một trọng tâm cho suy nghĩ và thảo luận cho những người liên quan đến việc làm sâu sắc thêm ý thức quản lý. Nó định nghĩa một quản gia Ki-tô giáo là: “Một người biết ơn những ân huệ của Thiên Chúa, trân trọng và chăm sóc chúng một cách có trách nhiệm và chịu trách nhiệm, chia sẻ chúng trong công lý và tình yêu với tất cả mọi người, và trao chúng về thêm phần phát triển với Chúa. Khi cộng đồng bắt đầu có ý thức hơn để áp dụng mô hình quản lý, tôi khuyến họ nên nghiên cứu và thảo luận bức thư này. Quản lý là một cách sống, hoặc như các giám mục Mỹ viết trong thư của họ, đó là một sự đáp lại của môn đệ đối với các ân huệ của Thiên Chúa.

Hội đồng Quản lý Công giáo Quốc tế giúp các giáo phận đưa vào thực hành các nguyên tắc quản lý. Họ cung cấp chuyên môn và lời khuyên, và nhiều ấn phẩm và chương trình có thể hỗ trợ các cộng đồng đang tham gia vào quản lý. Những người đã tham gia các công ước hàng năm của Hội đồng Quản lý Công giáo Quốc tế đã thấy ấn tượng bởi sự hiểu biết sâu sắc về quản lý mà họ đã quan sát trong các lời chứng của các cá nhân và cộng đồng đã được chuyển đổi bởi quản lý.

Đó là sự biến đổi tâm linh sâu sắc mà chúng ta muốn bồi dưỡng trong tất cả các giáo xứ của chúng ta, và trong toàn cộng đồng của giáo phận chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng ta đang cố gắng tiếp cận quản lý một cách có chủ ý và kỹ lưỡng, học hỏi từ kinh nghiệm của người khác và thích nghi những hiểu biết của họ với tình huống của chúng ta, cần thận nhấn mạnh sự tham gia hết lòng của các thành viên trong cộng đồng trong toàn bộ cuộc sống môn đệ của họ. Điều đó rất quan trọng, vì chúng ta sẽ bị mắc kẹt trong ngõ cụt nếu chúng ta bị phân tâm bởi một tầm nhìn rời rạc về sự quản lý, chẳng hạn như tập trung vào tiền. Chúng ta phải hài lòng với không gì khác hơn là quản lý sâu sắc, trong đó mỗi chúng ta quyết tâm sử dụng hào phóng thời gian, tài năng và kho tàng mà Thiên Chúa đã tín thác cho chúng ta.

Quản lý sâu sắc có nghĩa là chuyên đổi cá nhân và cộng đồng, và liên quan đến việc làm môn đệ sống trong tinh thần hào phóng và tham gia toàn diện, như chúng ta được ủy thác để thực hiện thông qua Rửa tội và Thêm sức. Cuộc sống quá ngắn để chúng ta lãng phí nó như những môn đệ nửa vời. Thái độ của sự hân hoan tham gia chính là sự quản lý cho cá nhân cũng cần phải được phản ánh qua cách chúng ta thực hành như một cộng đồng.

III: Các Lý do để Tham gia với Quản lý

Dưới đây là một số lý do tại sao tôi tin rằng một nỗ lực có hệ thống để phát triển và làm sâu sắc tinh thần quản lý sẽ có giá trị cho giáo phận chúng ta.

1. **Quản lý rõ ràng là một chủ đề chính trong Kinh Thánh** và trong đời sống đức tin Ki-tô giáo của chúng ta. Tôi đã đi tìm chứng các nền tảng thánh thư của nó.

2. **Quản lý là kết quả không thể phủ nhận.** Nơi nào, mà theo thời gian, ngày càng có nhiều giáo dân tham gia vào việc cam kết thời gian, tài năng và kho tàng của họ cho công việc của Phúc Âm, Giáo hội phát triển mạnh mẽ. Các giáo xứ quản lý báo cáo sự gia tăng về tình nguyện tham gia, một sự nhiệt thành lớn hơn trong đời sống cầu nguyện của cộng đồng, tiếp cận hiệu quả hơn với những người nghèo khó, gia tăng khuynh hướng tôn giáo và linh mục, v.v. Chúng ta cần khiêm tốn để học hỏi từ những người khác, đặc biệt là khi nói đến những gì đã được chứng minh là có hiệu quả sứ đồ.

3. **Quản lý là thực tế.** Trên một video trình bày các ví dụ về các giáo xứ quản lý xuất sắc, vị linh mục của một giáo xứ nói rằng họ đang làm việc quản lý trong ba mươi năm. Điều đó có lý. Cái gì mà quan trọng trong cuộc sống cần có thời gian và sự phát triển ổn định của sự cam kết trong cộng đồng. Những thứ quan trọng nhất trong cuộc sống không giống như những cỗ máy mà chúng ta chế tạo, mà giống như những thảo mộc phát triển theo thời gian.

4. **Quản lý không phải là một chương trình mới, nhưng là Liên tục và Vĩnh viễn.** Quản lý là một cách sống, không phải một chương trình. Chúng ta thường xuyên trải nghiệm các chương trình và phong trào tâm linh đến, phát triển, giảm dần và biến mất, chỉ để được thay thế bởi những cái khác. Các chương trình và phong trào này làm rất tốt, và chúng ta sẽ luôn có chúng, nhưng có một sự bất ổn trong việc chuyển từ chương trình này sang chương trình khác là có vấn đề, kiểu như hưng thịnh và phá sản. Quản lý bắt nguồn rất sâu sắc trong các chủ đề nền tảng của Phúc Âm đến nỗi nó liên quan đến việc định hướng lại vĩnh viễn và liên tục cách tiếp cận môn đồ của chúng ta, và do đó cung cấp một nền tảng ổn định cho đời sống đức tin trong cộng đồng của chúng ta. Quản lý kêu gọi tối thiểu là chuyển đổi cả cá nhân và cộng đồng, bắt nguồn từ đức tin và có kết quả trong hành động.

5. **Quản lý đề cập đến sự Nan giải của việc Tham gia.** Quản lý dẫn đến sự chia sẻ công bằng hơn về trách nhiệm của thành viên giáo xứ. Đôi khi một vài giáo dân gánh một phần không cân xứng trong công việc của giáo xứ. Họ có thể trở nên làm việc quá sức và sau đó, có thể nản lòng, đơn giản bỏ tất cả những tham gia. Hoặc sự lãnh đạo của một giáo xứ có thể trở nên tập trung ở một vài người tận tâm, và những người khác có thể cảm thấy bị bỏ rơi. Cả hai tình huống này đều không lành mạnh. Nhiều bàn tay làm cho công việc nhẹ nhàng, và khi nhiều giáo dân tham gia, mỗi người có thể trải nghiệm niềm vui của sự cho giúp mà không bị đe dọa với nguy cơ bị kiệt lực. Chúng ta không muốn một cộng đồng mà trong đó chỉ có vài giáo dân hoạt động và đa số là thụ động, tương đương tôn giáo của - “củ khoai tây nằm lười tây” - những người biếng nhác. Một tác động chính của quản lý là tích cực hơn để thu hút tất cả giáo dân chia sẻ thời gian, tài năng và kho tàng của họ để phục vụ hào phóng, để có thể trải nghiệm sự phong phú đầy đủ của cộng đồng giáo xứ, và năng lượng của nó được tập trung ra bên ngoài để làm cho Đức Ki-tô được hiện diện nhiều hơn trong thế giới của chúng ta.

6. Quản lý là toàn diện, và tăng cường hoạt động đã có. Bởi vì sự quản lý được đặt trên chính nền tảng của môn đồ, nó hài hòa với tất cả các nỗ lực và tổ chức tông đồ khác của chúng ta. Nó không trùng lặp, thay thế hoặc can thiệp vào chúng, nhưng tăng cường chúng. Nó giống như hình ảnh của sự thánh thiện được tìm thấy ở Thánh Phan-xi-cô đệ Sa-lê, người nói rằng khi kim cương và hồng ngọc và lục bảo ngọc được bỏ vào mật ong, chúng vẫn là chính chúng, nhưng đơn giản là tỏa sáng rực rỡ hơn. Quan điểm của ông là tính cách riêng của chúng ta không bị xóa sạch khi chúng ta sống theo tinh thần bác ái vốn là sự thánh thiện. Chúng ta chỉ đơn giản trở thành bản thân thực sự, rạng rỡ hơn của chúng ta. Điều tương tự cũng đúng đối với các sáng kiến sứ đồ và nhóm khi tất cả chúng ta nhập tâm đầy đủ hơn vào tinh thần quản lý: mỗi người vẫn giữ mình, nhưng tỏa sáng hơn nếu tất cả được tăng cường bởi tinh thần biết ơn sâu sắc đối với các ân huệ của Chúa, với kết quả là sự hưng thịnh của một tinh thần hào phóng trong việc sử dụng thời gian, tài năng, và kho tàng.

Tổng giáo phận của chúng ta được ban phước dồi dào với các tổ chức và phong trào sứ đồ, và tôi tin rằng tất cả sẽ được hưởng lợi khi cả cộng đồng đức tin của chúng ta chủ tâm chuyển sang thái độ quản lý. Nếu như một tổng giáo phận và giáo xứ, tất cả chúng ta đều đang tìm cách trở thành những người được ủy thác trung thành hơn với các ân huệ của Thiên Chúa, thì mỗi người có thể trở thành một thành viên gắn bó và hiệu quả hơn của Hiệp hội Phụ nữ Công giáo, hay Các Hiệp Sĩ Kha Luân Bố, hoặc tổ chức sứ đồ khác. Tương tự như vậy, việc làm sâu sắc thêm “thái độ của lòng biết ơn” sẽ tăng cường sự cam kết của chúng ta đối với việc cầu nguyện và Châu Thánh Thể (rất cần thiết nếu hành động sứ đồ của chúng ta có kết quả), để tăng cường sự tham gia của giáo dân trong sứ mạng truyền giáo, để tăng cường đáp lại lời kêu gọi đến đời sống linh mục và tôn giáo, cho một sự cống hiến can đảm và hiệu quả cho công bằng xã hội, v.v.

Một định hướng có ý thức, gắn bó và có chủ ý để quản lý sẽ giúp tất cả các tổ chức và sáng kiến sứ đồ của chúng ta phát triển, và sẽ khiến những cái mới được tạo ra, để vinh quang của Thiên Chúa và phục vụ dân tộc của Người.

Tôi yêu cầu mọi nhóm sứ đồ hoặc phong trào trong tổng giáo phận cầu nguyện suy nghĩ về các chủ đề quản lý, và tham gia tích cực vào việc phát triển quản lý trong cộng đồng của chúng ta.

7. Quản lý là chủ động. Chúng ta thường nhìn quá nhiều vào những vấn đề chúng ta gặp phải, và rồi trở nên bất động bởi sự bao la của nhiệm vụ mà chúng ta phải đối mặt với tư cách là môn đệ. Đức Giê-su nói với chúng ta, như Người đã nói với Phê-rô: “Chèo ra chỗ nước sâu mà thả lưới bắt cá.” (Lu-ca 5:5) Tự tin không ở sức mạnh của chúng ta mà là ở sự quan phòng của Thiên Chúa, chúng ta cần tập trung xây lên Vương quốc của Thiên Chúa, cũng như các Tông đồ và các vị thánh vĩ đại của Giáo hội, và rồi những vấn đề chúng ta gặp phải sẽ được giải quyết trong thời gian sắp tới. Chúng ta không nên đi vào trạng thái của tâm trí mà chúng ta chỉ phản ứng đơn giản. Nếu chúng ta nhìn vào Công vụ Tông đồ, chúng ta sẽ thấy làm sao cộng đồng Ki-tô giáo sơ khai, với tất cả những điểm yếu rõ ràng của nó, tự tin tiến ra ngoài vào Đế quốc ngoại giáo. Trong việc quản lý, chúng ta tập trung phát triển ý thức sâu sắc về lòng biết ơn đối với các ân huệ của Thiên Chúa, và mời tất cả các môn đệ tham gia vào sứ mạng Phúc Âm nhận được trong lễ rửa tội. Cách tiếp cận tích cực và tràn đầy năng lượng đó là cách duy nhất về phía trước.

Thật là một lợi ích cho toàn xã hội của chúng ta nếu ngày càng nhiều năng lượng hào phóng của tất cả các thành viên trong tổng giáo phận của chúng ta được kích hoạt, để đưa cuộc sống của Phúc Âm đến một thế giới đang rất cần nó. Quản lý là một nỗ lực có ý thức và cẩn thận để kích hoạt năng lượng đó, và để tập trung nó một cách hiệu quả để phục vụ Thiên Chúa và người thân cận.

IV: Con đường phía trước

Tinh thần quản lý đã hiện diện trong các giáo xứ của chúng ta. Khi tôi đi khắp nơi trong sứ mệnh của mình với tư cách là giám mục, tôi ấn tượng bởi sự hào phóng mà các linh mục, tu sĩ và giáo dân của chúng ta dành thời gian, tài năng và kho tàng của họ cho sự phục vụ Thiên Chúa và người thân cận. Chúng ta không cần phải nhập tinh thần quản lý từ một nơi khác, như thể nó đang thiếu giữa chúng ta. Hoàn toàn không. Tóm lại, sẽ thật kỳ quặc nếu một cái gì đó quá trọng yếu của Phúc Âm không có trong cộng đồng của chúng ta. Nhưng chúng ta có thể tìm cách có chủ ý và có hệ thống hơn để thúc đẩy sự quản lý trong mỗi giáo xứ của chúng ta, để tất cả chúng ta sông trọn vẹn như những quản gia hào phóng của những ân huệ Thiên Chúa. Có những cách đã được chứng minh để làm điều này, và chúng ta có thể hưởng lợi từ chúng.

Quản lý là một chiều kích thiết yếu của tầm nhìn cơ bản trong kế hoạch mục vụ của chúng ta. Chúng ta được Chúa kêu gọi đến trách nhiệm mục vụ chăm sóc những người được quy tụ, cho những người đã dấn thân vào đời sống đức tin; và chúng ta được Chúa sai đi trong sứ mệnh tông đồ để tiếp cận với những người bị tàn tật: những người đã rời xa Giáo hội, hoặc những người chưa nghe Phúc Âm. Việc sử dụng sáng tạo như những người quản gia thời gian, tài năng và kho tàng của chúng ta sẽ cho phép những người được quy tụ thành lập một cộng đồng Ki-tô hữu tham gia vào cuộc sống của Phúc Âm một cách hiệu quả hơn và có khuynh hướng tiếp cận hiệu quả hơn với những người bị phân tán và cung cấp cho họ một ví dụ hấp dẫn của một cộng đồng Ki-tô giáo sôi động.

Trụ cột đầu tiên của kế hoạch mục vụ là sự phát triển của các giáo xứ sôi động, và đó chính là việc quản lý. Trụ cột thứ hai là ơn gọi, đủ loại: chúng ta được gọi để xác định với sự giúp đỡ của Thiên Chúa, cách Người muốn chúng ta trở thành những quản gia tốt của những ân huệ mà người đã trao cho chúng ta trong ngành nghề mà Người đã gọi chúng ta. Một khi chúng ta đã khám phá ra con đường trong cuộc sống mà Thiên Chúa muốn chúng ta đi theo trong đời sống môn đệ Ki-tô giáo của chúng ta, tinh thần quản lý sẽ giúp chúng ta có kết quả hơn trong ơn gọi của mình. Trụ cột thứ ba là sự chăm sóc những người nghèo khó, khi chúng ta tiếp cận với họ trong tình yêu và công lý. Chúng ta làm như vậy bằng cách chia sẻ những ân huệ của chúng ta với họ, như những quản gia tốt về thời gian, tài năng và kho báu. Trụ cột thứ tư là sứ mệnh truyền giáo văn hóa. Nếu một cuộc đời môn đệ được hình thành bởi một cam kết quản lý dẫn chúng ta sử dụng những ân huệ của mình một cách hiệu quả, thì các giáo xứ sôi động, các Ki-tô hữu tận tâm của chúng ta theo ơn gọi đặc biệt của họ, và sự quan tâm của chúng ta đối với người nghèo khó sẽ ảnh hưởng đến xã hội thể tục của chúng ta, giúp chúng ta truyền giáo văn hóa thể tục.

Khi tổng giáo phận của chúng ta chuẩn bị nhập tâm đầy đủ hơn vào tinh thần quản lý, một Ủy ban Quản lý Tổng giáo phận đã được thành lập để làm việc với Phó Giám đốc Sức sống Giáo xứ và Quản lý của chúng ta tại Văn phòng Hình thành Môn đệ. Nhiệm vụ của họ là thực hiện việc phát triển quản lý trong các giáo xứ và trong toàn bộ tổng giáo phận của chúng ta. Một trong những hội nghị linh mục hàng năm của chúng ta được dành cho việc quản lý, cũng như một trong những cuộc tu dưỡng tâm linh cho linh mục của chúng ta. Sự lãnh đạo của các linh mục là điều thiết yếu nếu sự quản lý muốn được phát triển.

Vì chúng ta cần học hỏi từ thế giới rộng lớn hơn, chúng ta sẽ cử một phái đoàn mạnh đến các cuộc họp quản lý quốc gia và quốc tế. Khi chúng ta tiến hành, chúng ta sẽ cố gắng liên tục để hiểu sâu hơn về các nguyên tắc cơ bản của quản lý, và các cách thức mà nó có thể được giới thiệu một cách hiệu quả vào các cộng đồng giáo xứ, tận dụng những gì chúng ta học hỏi được từ kinh nghiệm của những người khác. Rồi chúng ta có thể thiết kế một cách tiếp cận quản lý phù hợp với hoàn cảnh cụ thể của chúng ta, vẫn ghi nhớ tầm quan trọng của việc xây dựng trên nền tảng vững chắc của sự hiểu biết và suy ngẫm. Để dùng một hình ảnh khác, nên khôn ngoan theo câu châm ngôn thợ mộc: hai lần đo và một lần cắt.

Khi các giáo xứ tham gia đầy đủ hơn vào việc quản lý, điều quan trọng là Linh mục và Hội đồng Mục vụ Giáo xứ tăng cường sự hiểu biết của họ về việc quản lý, bằng cách gửi đại diện đến các hội nghị quản lý khác nhau, bằng cách làm việc với Văn phòng Hình thành Môn đồ, và bởi cầu nguyện học hỏi các nguồn như tài liệu của các giám mục Mỹ và tài liệu từ Hội đồng Quản lý Công giáo Quốc tế. Sau đó, họ sẽ có thể áp dụng hiệu quả hơn những hiểu biết này vào tình hình cụ thể của giáo xứ. Họ nên thành lập một Ủy ban Quản lý Giáo xứ để có thể chăm lo về việc bồi dưỡng quản lý trong giáo xứ. Lưu ý rằng ủy ban này báo cáo với Mục sư và Hội đồng Mục vụ Giáo xứ, không phải với Ủy ban Tài chính Giáo xứ, vì việc quản lý liên quan đến nhiều hơn các vấn đề tài chính. Khi sự quản lý tiến bộ, mỗi năm giáo xứ có thể được giới thiệu để chứng kiến những người có cuộc sống được thay đổi bởi quản gia, và đưa ra những cách thiết thực để mọi giáo dân có thể có cơ hội tham gia nhiều hơn vào việc chia sẻ phóng khoáng thời gian, tài năng và kho tàng.

Kế hoạch mục vụ cho tổng giáo phận của chúng ta dựa trên Công vụ Tông đồ. Nơi đó, chúng ta thấy một cộng đồng các môn đệ được tiếp thêm sức mạnh nhờ ân sủng của Chúa Thánh Thần vào ngày Lễ Hiện Xuống, và họ đang tiến ra vào trong xã hội của họ để chia sẻ kinh nghiệm của họ về Đức Giê-su. Họ không phải là một cộng đồng hoàn hảo, và chúng ta cũng vậy: tất cả chúng ta đều là những tội nhân, cần sự thương xót của Thiên Chúa. Sau tất, Đức Giê-su đã ban cho chúng ta Bí tích Hòa giải vì chúng ta cần nó. Nhưng các môn đệ trong Công vụ Tông đồ tìm cách trở thành nhân chứng trung thành với Chúa, hết sức họ có thể. Có những lúc bản thân cộng đồng đấu tranh, nhưng được củng cố trong sứ mệnh của nó bằng một niềm tin sâu sắc vào sự quan phòng của Thiên Chúa. Nó không rơi về lối cũ và các vấn đề của nó, nhưng vươn ra để truyền giáo cho thế giới La-Mã, một xã hội thờ ơ hoặc thù địch với Phúc Âm. Đó là tinh thần của Công vụ Tông đồ và của mọi cộng đồng trong lịch sử Giáo hội mà đã có kết quả trong chúng kiến sứ đồ của nó.

Chúng ta có thể học hỏi từ đó, vì chúng ta cũng phải đối mặt với nhiều vấn đề trong sứ mệnh môn đệ, và xã hội của chúng ta thường không tiếp nhận Phúc Âm. Chúng ta cần phải trung thực chú ý đến các vấn đề chúng ta gặp phải, và có lẽ nên dành khoảng hai mươi phần trăm thời gian và năng lực của chúng ta để đáp ứng với chúng. Nhưng chúng ta cần dành ít nhất tám mươi phần trăm sự chú ý của chúng ta để tăng cường kinh nghiệm về sự hiện diện cuộc sống của Chúa Thánh Thần, và lời kêu gọi của Đức Giê-su trong Phúc Âm, để chúng ta có thể tiếp cận với xã hội của chúng ta, tự tin về sự quan phòng của Thiên Chúa.

Chuyển đổi cá nhân là điểm khởi đầu. Sau tất, Đức Giê-su bắt đầu rao giảng và nói rằng: "Anh em hãy sám hối, vì Nước Trời đã đến gần." (Mát-thêu 4:17), lặp lại cùng một sứ điệp của ông Gio-an Tẩy Giả (Mát-thêu 3: 2). Chúa chúng ta sẽ thanh tẩy những tội lỗi nhốt chúng ta

trong sự ích kỷ, là sự đối nghịch với thái độ hào phóng của việc quản lý. Nhưng sự hoán cải này không phải để chúng ta có thể tập trung vào chính mình, mà là để cùng nhau chúng ta có thể xây dựng cộng đồng đức tin, Thân mình Đức Ki-tô trong thế giới này, và một cách hiệu quả làm hiện ra vương quốc của Thiên Chúa.

Điều này xảy ra khi mỗi môn đệ được rửa tội trở nên vững chắc hơn trong kinh nghiệm của Đức Ki-tô trong các bí tích và trong văn bản của Thiên Chúa, và trong đức tin sống của Giáo hội. Trong những năm gần đây, đặc biệt là khi tôi đang cố gắng miêu tả hết sức có thể những điều kỳ diệu của Thánh Thể và Bí tích Hòa giải, tôi thường nghĩ về những người trôi dạt xa việc thực hành đức tin, hoặc những người đang nữa vời trong thực hành của họ. Sao người ta không kính sợ Bí Tích Thánh Thể, và Bí Tích Hòa giải, và những bí tích khác? Giá như mọi người nhận ra ân huệ mà Đức Giê-su đã ban cho chúng ta trong các bí tích và trong toàn bộ đức tin của chúng ta, thì họ sẽ liên tục đập đến sập cửa để vào các Giáo hội của chúng ta. Nhưng ngay cả những ân huệ quý giá nhất cũng có thể bị đánh giá quá thấp, hoặc bị che giấu bởi bùn thái thường ngày, và thực tế sống động của đức tin của chúng ta có thể bị che khuất bởi tội lỗi, và sự thiếu gắn kết của chúng ta.

Một điểm thu hút lớn của sự quản lý, như tôi đã thấy nó trong hành động, là nó khiến các Ki-tô hữu Công giáo tham gia đầy đủ hơn vào toàn bộ đời sống đức tin của họ, và vì thế trở nên có khả năng hoàn thành sứ mệnh của mình hơn với thế giới. Mỗi người chúng ta cần nhận ra, với sự huyền diệu và biết ơn, những ân huệ quý giá của Thiên Chúa mà chúng ta đã nhận được, bắt đầu từ ân huệ của sự sống, bị đánh giá rẻ mạt trong thế giới khủng bố, phá thai, trợ tử và bất công xã hội của chúng ta. Tất cả chúng ta đều được ban cho một phần nhỏ thời gian trong cuộc sống ngắn ngủi này, và được phú cho nhiều tài năng và kho tàng. Chúng ta được ban cho các phước lành siêu nhiên của lời nói và bí tích, và toàn bộ thực tế của đức tin đến với chúng ta từ các tông đồ. Thực sự nhận ra điều đó là để được thúc đẩy chia sẻ những ân huệ đó một cách hào phóng, và khi cho đi thì sẽ được ban nhiều phước lành hơn nữa.

Quản lý về cơ bản là một nỗ lực có ý thức để giúp mỗi chúng ta nhận thức sâu sắc rằng Thiên Chúa đã cho chúng ta nhiều ân huệ (thường được phân loại theo “thời gian, tài năng và kho tàng”), mà chúng ta nên sẵn sàng rộng lượng chia sẻ chúng, và rằng như một cộng đồng, chúng ta nên nghĩ ra những cách tạo cơ hội cho mọi người làm như vậy.

Quản lý nhằm tăng cường sự tham gia tích cực của tất cả chúng ta vào cuộc sống của các giáo xứ của chúng ta, vì chúng ta được mời tham gia nhiều hơn vào nhiều cách phục vụ những người khác. Nhờ Bí tích Rửa tội và Thêm sức, chúng ta được mời gọi trở thành những người tham gia tích cực vào đời sống của Giáo hội, không chỉ là những người quan sát thụ động. Rất nhiều thứ trong cuộc sống có thể được mô hình hóa trên sự nắm tay thay đổi kênh vô mục đích, nhưng điều đó không dẫn đến đâu. Một giáo xứ trong đó tất cả đều tích cực tham gia là một cộng đồng thú vị và bổ ích, không chỉ là nhà cung cấp các dịch vụ tâm linh, nơi chúng ta kéo vào để được tiếp cận đây với những gì được cung cấp. Tất cả chúng ta đều là thành viên của gia đình đức tin, và nếu trong đó có vấn đề, tất cả chúng ta được gọi để làm điều gì về nó, và không chỉ đơn giản là phàn nàn. Đó là một gia đình đức tin sống động thách thức chúng ta là môn đệ để làm những điều vĩ đại cho Đức Giê-su, theo tinh thần Công vụ Tông đồ. Tham gia vào một cộng đồng nhiệt huyết như vậy là một lợi ích lớn của việc quản lý, một lợi ích cho mỗi cá nhân và cho cả cộng đồng của chúng ta.

Ở cấp độ cá nhân, tất cả chúng ta có thể bị ràng buộc bởi công việc thường ngày. Bởi vì chúng được Đức Giê-su ban tặng một cách tự do, ngay cả những ân huệ tuyệt vời của Lời và Bí tích cũng có thể được coi là điều hiển nhiên, và mỗi chúng ta đều có thể trở nên dần dần trong lòng sùng kính của mình đối với Thầy. Chúng ta đi lễ Chúa nhật này qua Chủ nhật sau, nhưng rơi vào sự thụ động, và vì thế mất đi cảm giác tuyệt vời trước những điều kỳ diệu của đức tin. Lời của Thiên Chúa đi vào tai này và ra tai kia, và ngay cả Bí tích Thánh Thể cũng có thể trở thành thói quen khi chúng ta mù quáng trước cuộc gặp gỡ tuyệt vời với Đấng Cứu Rỗi Phục Sinh của chúng ta, và không còn bị lay động bởi thử thách kỳ diệu của những lời cuối cùng của Thánh Lễ: “Hãy đi trong bình an, để yêu thương và phục vụ Chúa!” Hãy thực sự đưa điều đó vào thực tiễn, và cuộc sống của mỗi chúng ta sẽ được làm mới.

Chúng ta thường nghe câu tục ngữ “Đức tin bắt được, chứ không dạy được”. Người dân đầu tiên bị thu hút bởi môn đệ Ki-tô giáo vì họ chú ý đến sự chứng kiến của các môn đệ, không nhiều vì lời nói của họ mà là sự rung cảm của cuộc sống và niềm vui sâu sắc tỏa ra từ họ. Đó là điều thu hút ta vào quản lý: ảnh hưởng rõ rệt đến cuộc sống của những người đã trải nghiệm nó. Thật là may mắn khi cho đi hơn là nhận lại, và khi chúng ta sống hào phóng, chúng ta luôn nhận được rất nhiều, rất nhiều so với chúng ta cho đi. Quản lý không phải là một chương trình mới, hoặc một số giải pháp kỳ diệu cho những thách thức chúng ta phải đối mặt. Nó có nghĩa là một sự thay đổi của trái tim đối với mỗi chúng ta, một thái độ của lòng biết ơn, thấm nhuần toàn bộ cuộc sống môn đệ của chúng ta.

Thomas Collins, Tổng Giám mục Toronto
Ngày 7 tháng 10 năm 2018